

Högsta sammanlagda poäng på löshundsprov på vildsvin och älg !

När jag miste Elsas mormor Skrockens Taiga, vid ett eftersök på björn miste jag inte bara en mycket duktig hund utan också min blodslinje efter Irga som var den tik som jag startade Skrockens kennel med. Jag fick då ett löfte av Lennart Edman att köpa tillbaks en tikvalp efter Skrockens Mira. När Lennart senare talade om att han skulle para med Sarek så beställde jag en valp omgående eftersom jag har goda erfarenheter av de linjer som han härstammar ifrån.

Efter en lång väntan så var det då dags att hämta Elsa i Borlänge

och vi fick hem ett litet yrväder. Mina tidigare erfarenheter av linjerna efter Irga är att de är mycket tidiga att jaga, men Elsa tog god tid på sig att mogna och var inte alls så tidig. Under hösten fick hon följa med på jakt men mest i band. När jag släppte henne sökte hon mycket bra och var ibland borta uppemot 2 timmar men det hördes inga skall. Hon fick spåra fram några döda älgar och jag sköt även en älg för henne som bandhund. Sista helgen i Januari började jag bli lite desperat och tog med henne på en jakt efter gris och älgkalv och planerade

att släppa henne tillsammans med min äldsta tik för att om möjligt få skallet att lossna. Första släppet resulterade i att de fick tag i ko med enkelkalv som delade sig och Elsa tog kalven som blev skjuten av en passkytt, men inga skall. Dagen efter gick jag utan passkyttar och släppte båda tikarna som fick tag på en fjolårsgris som försvann utom hörhåll. Efter en timme fick jag höra den äldre tiken skälla men Elsa var tyst, hon var dock med kunde jag konstatera på pejlen. En halvtimme senare hör jag de första skallen från Elsa och efter ca 2 timmar kan jag skjuta grisen. När jag släpat fram den skjutna grisen till vägen är båda hundarna försvunna och jag hör ett upptag ca 1 km bort och nu öser Elsa på för fullt, jag tar mig dock inte in för att skjuta på grund av ett brett och djupt dike.

Följande höst börjar nästan likadant som första hösten med den skillnaden att Elsa gnäller lite vid upptagen för att sedan vara borta i ett par timmar. Några ståndskall blir det dock inte. Likadant när jag prövar henne ensam på gris. I slutet av septemberjakten får jag sedan tillfälle att gå på en skadad älg och tar Elsa med tillsammans med den äldsta tiken (Varga). Älgen som vi spårar är lättare skadad och går bara undan varför jag släpper Elsa och spårar vidare ett tag med Varga. Nu kommer ståndskallet ca en km bort och jag släpper på Varga då jag är osäker på om hur länge Elsa kommer att hålla i. Älgen står i kanten av en större sjö och går efter ca 40 min ut i vattnet och simmar över sjön varvid Elsa simmar efter, Varga simmar halvvägs och vänder sedan tillbaks varför jag tar henne i band och spårar av den bortre sidan av sjön tills vi hittar älgspåret.

Vi hör Elsa en bra bit bort och jag släpper på Varga igen. Älgen befinner sig i kanten av en älv med mycket vatten i och simmar över denna 5 gånger för att komma undan hundarna efter 4,5 timmar blir det till slut stopp och vi postar ut och jag går på men älgen blir dock orolig och går undan i gångstånd. En passkytt skjuter på älgen i en kraftledning varvid älgen går ner och ställer sig i älven där jag skjuter den utan att tänka på följderna. Eftersom älven är mycket stor efter allt regnande så flyter älgen iväg och jag får slänga av mig all utrustning inklusive bössa för att ha en chans att kunna hålla jämna steg med älgen, jag springer allt jag orkar men älgen försvinner längre och längre bort. Till slut stannar den dock mot en uppstickande sten och jag kan andas ut. Bärningen av älgen blev bara den en historia för sig själv.

Efter denna jakt tände dock Elsa till på alla cylindrar och ståndskallen hopade sig under hösten med 9 skjutna älgar, ett första pris på älg, ett första pris på vildsvin och den hedervärda titeln årets sturviltlaika.

Elsa är nu en mycket försynt lyhörd familjehund som bara fortsätter att förvåna mig, första kontakten med björn var olyckligtvis en hona med 3 tvååriga ungar vilket är ungefär 3 för många för en ung hund som aldrig

sett en levande björn förut. Hon redde dock ut situationen på ett för mig förvånansvärt bra sätt och försvann iväg med björnarna i gångstånd, hon var dock tillbaks till mig för att söka stöd några gånger. Jag är helt övertygad om att när hon nästa gång får tag på en ensam björn så kommer hon att göra ett godtagbart arbete på den, man måste komma ihåg att hon är ung och då förväntar jag mig inga jättejobb på björn. Nu är förväntan stor på henne inför hösten.

Torbjörn Andersson

Stort Grattis från Svenska Laikaklubben !

S17980/2006A Bjärvarnas Elsa 70p älg och 71,5p vildsvin
Ägare: Torbjörn Andersson, Älvdalen Uppfödare: Lennart Edman, Borlänge